

A man with short, light-colored hair and glasses, wearing a white textured sweater, is looking upwards and to the right. The background is a plain, light color.

Heimwee naar het Paradijs

Ken je verleden, creëer je toekomst

Tijn Toubert

auteur van *Spoedcursus Verlichting*

Over het boek

Na het onderzoeken van de oosterse spiritualiteit in zijn bestseller *Spoedcursus Verlichting*, richt Tijn Toubert zijn blik nu op de Egyptische en Europese spiritualiteit. Wie zijn wij en waar komen we vandaan?

Tijn Toubert leefde veertien jaar als yogi in hartje Amsterdam en staat erom bekend oude wijsheden te kunnen vertalen naar alledaagse verlichting. Tijdens een speurtocht naar de oorsprong van het leven stuit Tijn bij toeval op een verloren superbeschaving, die aanwijzingen achterliet over onze geschiedenis, de tijd waarin we leven en de toekomst die ons wacht. Gefascineerd door mythes en oude geschriften gaat Tijn op reis, naar onder meer Londen, New York en Caïro, op zoek naar het antwoord op de vraag wie wij zijn, waar we vandaan komen, waarnaar we op weg zijn en hoe we daar komen. Het resultaat is *Heimwee naar het Paradijs*, een spannende ontdekkingsstocht naar de oorsprong van het bestaan, vol verhalen en ontmoetingen met bevlogen mensen.

Lezers over de boeken van Tijn Toubert

‘Wat een boeken. Verslavend, inspirerend en gelukkig ook vol humor.’

‘Prachtig! Ik krijg regelmatig tranen van geluk in mijn ogen. Dank daarvoor.’

‘Je bent een enorme inspiratiebron, die mij mijn leven doet leven.’

Over de auteur

Tijn Toubert is muzikant, schrijver, inspirator en meditatieleraar. Hij is oprichter van Loïs Lane, hun debuutalbum bereikte de eerste plaats van de Album Top 100 en verkocht meer dan 100.000 exemplaren. Nadat muzikale avontuur legde Tijn zich toe op bewustzijnsontwikkeling en leefde veertien jaar als yogi in Amsterdam. Hij schrijft onder andere voor *Happinez* en Management Team en publiceerde meerdere boeken. Hij bedacht het succesvolle concept Stadsverlichting, een initiatief om huiskamers open te stellen voor regelmatige meditatie, waaraan inmiddels bijna 850 huiskamers in binnen- en buitenland meedoen.

Van dezelfde auteur

Spoedcursus Verlichting
Verlicht Leven
Stadsverlichting (met Kris Touber)
Het Geheim van Genialiteit
Yogi Power

Bezoek www.levboeken.nl voor informatie over al onze boeken.
Volg @Levboeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina:
www.facebook.com/Levboeken.

Tijn Touber

HEIMWEE NAAR HET PARADIJS

Ken je verleden, creëer je toekomst

© 2015 Tijn Touber
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Amsterdam

Omslagontwerp
Erik Wiebes, Lemonpress en Tijn Touber
Foto auteur voorplat
© Violaine Chapallaz
Foto auteur achterplat
© Frank Berkhout

ISBN 978 94 005 0652 7
NUR 728

www.tijntouber.com

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn lieve zus Wendela

Weet je nog hoe we als kinderen in Amerika
dansten op *Aquarius* van The 5th Dimension?

Dank je wel dat je al zo lang bij me bent
en steeds weer weet te inspireren.

Love you lots!

Aquarius

When the moon is in the Seventh House
And Jupiter aligns with Mars
Then peace will guide the planets
And love will steer the stars

This is the dawning of the age of Aquarius
The age of Aquarius
Aquarius, Aquarius

Harmony and understanding, sympathy and trust abounding
No more falsehoods or derisions, golden living dreams of visions
Mystic crystal revelation, and the mind's true liberation
Aquarius, Aquarius

Let the sunshine, let the sunshine in
The sunshine in

Inhoud

Inleiding

- 1 Op zoek naar Atlantis
- 2 De verloren beschaving
- 3 In den beginne
- 4 De Smaragden Tafel
- 5 De inwijding
- 6 De alchemist
- 7 Het getal zeven
- 8 De fysieke frequentie
- 9 De emotionele frequentie
- 10 De mentale frequentie
- 11 De hartfrequentie
- 12 De spirituele frequentie
- 13 De profetische frequentie
- 14 De goddelijke frequentie
- 15 De tijdmachine
- 16 De herrijzenis van Atlantis
- 17 De gelukkigste man op aarde
- 18 De resetknop
- 19 De taal van het hart
- 20 Het Paradijs op aarde

Bronnenlijst

Dankwoord

Inleiding

Toen mijn redacteur dit boek voor het eerst las, zei hij tegen me: ‘Je bent een soort Kuifje geworden die een spannend mysterie moet ontrafelen.’ Ik vertelde hem dat ik inderdaad het gevoel had gehad in een spannend jongensavontuur te zijn beland bij het schrijven van dit boek. Het bracht me naar Londen, Caïro, New York en uiteindelijk zelfs Atlantis.

Waren mijn eerdere boeken vooral gericht op de oosterse spiritualiteit, nu worden vooral de Egyptische en Europese inwijdingswegen besproken en uitgewerkt. Als dit een *Kuifje*-stripboek zou zijn geworden, dan zou het waarschijnlijk *Kuifje ontdekt Atlantis* heten. Of anders *Kuifje en de Zeven Sleutels tot het Paradijs*.

Als je je openstelt voor de informatie in dit boek en het idee toelaat dat dit waar kan zijn, dan zul je voorgoed met andere ogen naar de geschiedenis én de toekomst kijken. Uit vele verhalen, legendes en mythes blijkt namelijk dat we niet zozeer afstammen van apen, maar van ‘goden’ – hoogontwikkelde wezens – die over de hele wereld aanwijzingen achterlieten over onze geschiedenis en over de toekomst die ons wacht.

Ik heb wel vaker het gevoel gehad dat een boek zichzelf schrijft, maar nooit zo sterk als bij *Heimwee naar het Paradijs*. De informatie diende zich onontkoombaar aan en het ene puzzelstukje leidde als vanzelf naar het volgende.

Het schrijven was een fascinerende speurtocht naar de wortels van onze beschaving. Met het ontdekken van die wortels kwam de geschiedenis in een ander daglicht te staan. En daarmee ook de toekomst.

Heimwee naar het Paradijs is een springplank naar een stralende toekomst. Het zet de deuren open naar een nieuw Paradijs, hier en nu op aarde. Voor jou en voor ons allemaal. De toekomst roept!

Tijn Toubert, juli 2015

1

Op zoek naar Atlantis

*‘Groots waren mijn mensen in de oudheid, ver verheven
boven het voorstellingsvermogen van de kleine mensen die
mij nu omringen. Kennis van de wijsheid van het verleden
bezaten wij. Diep in het hart van de eeuwigheid zochten wij
naar de kennis die aan de jeugd van de aarde toebehoort.
Wijs waren wij door de kennis van de Kinderen van het
Licht, die toen met ons leefden. Sterk waren wij door de
kracht die we ontvingen van het Eeuwige Vuur.’*

– De Smaragden Tafel

Het begon allemaal op een regenachtige dag, nu een jaar geleden in Londen. Ik had me gehaast om op Heathrow een taxi te vinden die me op tijd naar Great Russell Street kon brengen. Hier staat het British Museum en daar ging ik een moderne Indiana Jones ontmoeten: Graham Hancock.

Eigenlijk had ik deze avontuurlijke Brit aan de voet van de Grote Piramide op het Gizeh Plateau willen ontmoeten. Daar begon zijn speurtocht naar de mysterieuze oorsprong van het bestaan. Het British Museum is echter een waardige tweede keus. Hier bevindt zich een van de grootste collecties Egyptische kunstschaten – overblijfselen van misschien wel de meest tot de verbeelding sprekende beschaving uit de geschiedenis.

Hancock raakte gefascineerd door het oude Egypte toen hij wetenschappelijk medewerker was voor het Britse blad *The Economist*. Op reportage in Ethiopië ontmoette hij op een dag een monnik die hem vertelde dat de verloren gewaande Ark van het Verbond daar in een klooster verborgen was. Deze Ark, zo werd gezegd, bevatte oeroude tabletten met geheime kennis en bovennatuurlijke kracht.

Hancock, die net *Raiders of the Lost Ark* had gezien, was meteen wakker. Hij ging op onderzoek en in de jaren die volgden, bouwde het bewijs voor het bestaan van de Ark zich steeds meer op. Hij schreef er zelfs een boek over: *The Sign and the Seal*. Wat hij in die tijd vooral leerde, is dat de officiële versie van onze geschiedenis bepaald niet altijd klopt. ‘Wanneer je verder teruggaat dan vijfduizend jaar – naar periodes waar geen geschreven teksten over bestaan –, dan zijn verhalen

van historici nauwelijks gebaseerd op feiten,' zegt hij. 'Het zijn vooral meningen.'

Als ik uit de taxi stap, zie ik Hancock al staan. Ik zwaai en hij komt met een paraplu in de aanslag naar me toe gerend. 'Snel, kom mee, anders word je drijfnat. Wacht, ik betaal de taxi wel even voor je.' Hij werpt wat biljetten naar binnen en pakt me resoluut bij de arm. We rennen met twee treden tegelijk de trap op.

Voor het museum staat een lange rij mensen in de regen te wachten, maar Hancock duwt me resoluut langs hen heen naar de ingang. 'Ze kennen me hier wel,' zegt hij terwijl hij naar een suppoost zwaait.

Eenmaal binnen schudt hij zijn paraplu uit en zegt met een jongensachtige grijns: 'Sommigen van de suppoosten hebben weleens voorgesteld om mij hier een eigen kamer met een bed te geven, zodat ze niet elke keer na sluitingstijd naar mij op zoek moeten als ik in een achterafzaaltje over hiërogliefen gebogen zit. Wil je trouwens koffie?'

Graag! Ik was al vroeg uit de veren vanochtend en voel me verdoofd door de reis en de drukte van Heathrow en Londen. Hij beent weg en komt een paar minuten later terug met twee dampende koppen. 'Zo,' zegt hij, 'nu gaan we eerst Ramses eens opzoeken.'

Hij neemt me mee naar de eerste zaal en we gaan zitten op een bankje tegenover een indrukwekkende buste van farao Ramses II.

'Kennen jullie elkaar al?' vraagt hij.

Ik lach schaaachtig en Hancock zegt: 'Ramses II wordt gezien als de grootste farao uit de geschiedenis van Egypte. Hij was het die rond 1300 voor Christus een van de mooiste tempels bouwde: die van Aboe Simbel. Die ken je vast wel. Voor de tempel, die uit een berg is gehakt, staan vier immense twintig meter hoge beelden van de farao *himself*.'

‘O ja, ik heb die tempel ooit bezocht toen ik jaren geleden in Egypte was. Wat ik me ook herinner is dat er 22 – als ik het goed heb – bavianen zijn afgebeeld boven het hoofd van de farao. Wat ik vooral zo bijzonder vind,’ zeg ik terwijl Hancock me goedkeurend aankijkt, ‘is dat ze die beelden konden maken met zulke primitieve middelen: stenen, beitels, stokken, steigers.’

Hij kijkt nu spottend: ‘Ik zie dat je nog veel te leren hebt, beste man.’

Op docerende toon gaat hij verder: ‘We zijn zo gewend om evolutionair en lineair te denken, dat we er voetstoots van uitgaan dat wij het toppunt van de beschaving zijn. Vóór ons wordt het steeds primitiever, zo leren we op school. Maar misschien waren de oude Egyptenaren niet zo primitief als we denken.’

De officiële lezing van onze ontstaansgeschiedenis: zo’n vijfduizend jaar geleden kwamen de eerste beschavingen tot bloei in Mesopotamië en Egypte. Archeologen dateren de drie piramiden en de Grote Sfinx ook rond die tijd – ongeveer 2500 jaar voor Christus. Hancock: ‘Maar als het zo is dat de Sfinx en de piramiden inderdaad toen zijn gebouwd, betekent het dat de Egyptenaren slechts een paar honderd jaar de tijd hebben gehad om de kennis en het vakmanschap te ontwikkelen die nodig waren om deze meesterwerken te bouwen.’

Hij kijkt me vragend aan. ‘Het is toch niet logisch dat de meest geavanceerde bouwwerken uit de menselijke geschiedenis ook meteen zo ongeveer de eerste zijn? Het ligt meer voor de hand dat ze het summum van een superbeschaving weerspiegelen.’

Kom,’ zegt hij, ‘ik wil je iets laten zien.’ Hij pakt mijn arm en neemt me mee naar een kleinere zaal waarvan de wanden zijn behangen met foto’s van muurschilderingen en hiëroglie-

fen. Op de afbeeldingen zie ik tot mijn ontsteltenis niet alleen mensen, dieren en karakters, maar ook ruimteschepen en helikopters. Is dit een grap?

‘Het is geen grap. Deze hiërogliefen zijn aantoonbaar echt.’ Hij laat de beelden op mij inwerken en zegt dan zacht: ‘Als dit onze verre voorouders zijn, dan stammen we niet af van apen, maar van goden.’ Hij kijkt schichtig om zich heen en verontschuldigt zich dan meteen: ‘Het is een mening die niet bepaald salonfähig is en ik moet een beetje oppassen in dit bolwerk van oud denken.’

We halen een tweede kop koffie en wandelen naar een zaal met reusachtige foto’s van de Grote Piramide. Er komen beelden terug van mijn eerste reis door Egypte, een Nijl-cruise die ik tien jaar geleden met een vriendin maakte. Ik herinner me voor de Grote Piramide te hebben gestaan. Hoe hebben ze dit weten te maken? is het enige wat ik kon denken.

Hancock lijkt mijn gedachten te raden en zegt: ‘Het blijft een raadsel hoe de oude bouwmeesters duizenden jaar voor Christus 2,3 miljoen rotsblokken naadloos op elkaar lieten aansluiten. Je krijgt er nog geen creditcard tussen.’

Volgens hem is de hedendaagse mens nog steeds niet in staat tot een vergelijkbare prestatie: ‘Om te beginnen zijn er maar een paar hijskranen op de wereld die de kolossale rotsblokken van tussen de anderhalf en zeventien ton kunnen verplaatsen. Voor één zo’n blok is dan wel zes weken voorbereidingstijd nodig en twintig man personeel.

En dan de precisie! De Grote Piramide is een volmaakt vierkant. De afwijking in de lengte is nog geen centimeter. De zijden lopen exact langs de noord-zuid- en oost-west-assen. Ook hier is de afwijking minuscuul: 0,015 procent.’

Hancock lacht vilein en zegt: ‘Toen wij Britten destijds trachtten om de Meridian Building – een veel kleiner gebouw –

precies op de nulmeridiaan van Greenwich te zetten, was de afwijking aanzienlijk groter.’

Hancock stond zelf ook voor een raadsel toen hij eind jaren tachtig voor het eerst op het Gizeh Plateau stond en eens goed om zich heen keek. Wie bouwden deze kolossen? Hoe? Wanneer? En met welk doel?

Hij verbleef er vele maanden, sprak met egyptologen, kroop door de nauwe ruimtes in de piramides, sloop ’s nachts naar binnen om uitgebreid onderzoek te doen zonder pottenkijkers en las alle literatuur die hij kon bemachtigen. De doorbraak in zijn onderzoek kwam toen hij begin jaren negentig met zijn Belgische collega Robert Bauval vanuit de lucht naar het Plateau keek. Hancock: ‘We zagen dat de constellatie waarin de piramides ten opzichte van elkaar staan als twee druppels water lijkt op de drie sterren van de Gordel van Orion: Alnitak, Alnilam en Mintaka.’

Nader onderzoek leerde dat de positionering inderdaad een weergave is van het sterrenbeeld dat de Egyptenaren associeerden met hun oppergod Osiris. Osiris werd geassocieerd met de opkomst van het sterrenbeeld Orion aan het begin van het Egyptische Nieuwjaar omdat die gebeurtenis vaak gepaard ging met het overstromen van de Nijl waardoor het land weer vruchtbaar werd.

‘Maar nu komt het,’ zegt Hancock. ‘De configuratie van de piramiden op het Gizeh Plateau weerspiegelt niet de sterren van Orion zoals ze 2500 jaar voor Christus aan de hemel stonden – de tijd waarin de piramiden volgens de officiële lezing werden gebouwd.’

Hij legt uit: ‘Hemellichamen verschuiven ten opzichte van elkaar over perioden van duizenden jaren en daarmee verandert ook de positie van de aarde ten opzichte van bijvoorbeeld Orion. De weergave van de piramiden verwijst naar de con-

stellatie van Orion zoals die er 10.450 jaar voor Christus uitzag.'

Mijn mond valt open. 'Bedoelt u daarmee te zeggen dat het Gizeh Plateau een stukje hemelkaart is dat verwijst naar een veel eerdere tijdsperiode?'

Hancock kijkt me geamuseerd aan, blij dat de kwartjes beginnen te vallen. 'Als de legendes waar zijn,' zegt hij, 'dan verwijst Gizeh naar een tijd ver in het verleden waarin de mens op het toppunt van zijn kunnen was. De piramides zijn niet gebouwd door de Egyptenaren, maar door mensen die nog toegang hadden tot zeer geavanceerde technologie. Ze wijzen ons naar de oeroude beschaving van Atlantis.'

Ik heb een derde kop koffie nodig. Atlantis? Heeft Atlantis dan echt bestaan? Ik dacht dat dat een mythe was. Hancock lacht om zoveel naïeve onwetendheid: 'Mythes en legendes komen niet uit de lucht vallen, jongeman. Verhalen over het bestaan van een paradijselijke beschaving die voor de zondvloed zou hebben bestaan, zijn al zo oud als de mensheid zelf. Daar is een reden voor.'

Hij vertelt me dat een van de eerste teksten over het bestaan van Atlantis al dateert uit de vijfde eeuw voor Christus. De Griekse filosoof Plato (427-347 v.Chr.) beschrijft Atlantis als volgt: 'Een eiland groter dan Noord-Afrika en Klein-Azië bij elkaar, waarvan de bevolking zo'n elfduizend jaar geleden in overvloed en weelde leefde. De oude hoofdstad was rijk aan natuurlijke bronnen en er was voedsel in overvloed. Hoge bergen boden beschutting tegen de noordenwind en over de weiden zwierven dieren zoals olifanten en paarden die dronken uit meren en rivieren. Er regeerden tien koningen over dit paradijselijke eiland en de bewoners leefden er in volmaakte harmonie.'

Plato is lang niet de enige die over Atlantis schrijft. In de *Troano Codex* (een van de drie Maya-geschriften die de tand

des tijds wisten te doorstaan en rond 1000 na Christus zijn geschreven) wordt de ondergang van Atlantis gedetailleerd beschreven: 'In het jaar Okan, op 11 Mulac in de maand Zac, waren er verschrikkelijke aardbevingen, die doorgingen tot 13 Chuen. Het land van de Heuvels van Modder, het Land van Mu, ging verloren. Na twee grote bevingen ging het 's nachts ten onder, terwijl het continu werd geschud door vuur van onder uit de aarde. Hierdoor steeg het land op verschillende plekken en ging het ook verschillende keren ten onder. Uiteindelijk zonk het. Tien landen verdwenen onder water. Alle 64 miljoen inwoners lieten het leven. Het gebeurde achtduizend jaar voordat dit boek werd geschreven.'

Dus Atlantis heeft echt bestaan en we kunnen het bestaan ervan zelfs dateren? Echt?

Hancock geeft geen antwoord maar pakt mijn arm. 'Ik wil je iets anders laten zien,' zegt hij. In een volgende zaal hangen foto's van de Grote Sfinx. 'Kijk eens goed naar de zijkanten van het beeld,' zegt hij. Ik ga dichterbij de foto staan maar zie niet zoveel. Ja, wat strepen die verticaal naar beneden lopen.

'Precies,' roept hij enthousiast. 'En weet je ook wat voor strepen dat zijn?'

Ik voel me weer twaalf en ben blij dat ik het goede antwoord weet: 'Erosie?'

'Exact, maar wat voor erosiestrepen?'

'Uh?'

'Dit soort erosie wordt veroorzaakt door langdurige, zware regenval. Zulke regenval is er sinds het einde van de laatste ijstijd – zo'n tienduizend jaar geleden – niet meer geweest. Dat betekent dat dit beeld vele duizenden jaren ouder is dan tot nu toe wordt aangenomen, ouder zelfs dan de piramides.'

Weet hij dat zeker? Zijn zijn bevindingen geïnterpreteerd door erosiedeskundigen, als die bestaan? Hancock: 'Jazeker, om we-

tenschappelijke zekerheid te krijgen over onze vermoedens hebben we archeoloog Robert M. Schoch van de universiteit van Yale gevraagd onafhankelijk onderzoek te doen. Hij kwam tot dezelfde conclusie: deze vorm van erosie ontstaat alleen door aanhoudende zware regenval.’

Hancock: ‘En dat betekent dat de Grote Sfinx hoogstwaarschijnlijk dateert uit een tijd van vóór de zondvloed, aan het einde van de laatste ijstijd. De Sfinx stamt uit de periode die in de Bijbel het Paradijs of de Tuin van Eden wordt genoemd. In andere culturen wordt gesproken over Atlantis, Mu, het Verloren Continent, de Gouden Tijd, enzovoorts.’

Hij valt stil om de informatie tot me door te laten dringen. Ik kijk hem blijkbaar nogal geschokt aan, want hij moet lachen en zegt: ‘Ja, ik weet wat je denkt. Als dit waar is, dan moeten we onze geschiedenisboeken gaan herschrijven. We moeten de evolutietheorie opnieuw bekijken en de schepingsverhalen van de grote religies komen in een volstrekt ander daglicht te staan. Kortom: deze ontdekkingen zetten alles op z’n kop.’

Hij excuseert zich om even naar *the loo* te gaan. Wanneer hij een paar minuten later terugkomt, is hij een stuk minder geestdriftig. Hij lijkt zelfs bedrukt. ‘We hadden het er net over dat deze inzichten alles op z’n kop zetten, toch? Dat is ook de reden waarom het zo ongelooflijk lang duurt voordat archeologen, geschiedkundigen en academici toegeven dat de huidige versie van onze ontstaansgeschiedenis niet klopt. Het is de oorzaak van veel tegenwerking.’

Hij heft zijn handen ten hemel: ‘Je kunt het je haast niet voorstellen, maar weet je dat er ruimtes in de Grote Piramide en onder de Sfinx zijn die nog steeds niet zijn onderzocht? Het wordt gewoon verboden door de overheid, zogenaamd omdat ze dan kunnen instorten! Die bouwwerken staan er al vele dui-

zenden jaren en hebben alle mogelijke natuurrampen overleefd en dan zouden ze instorten door een paar archeologen die onder de grond kruipen?’

Hij gaat op gedempte toon verder: ‘Het verhaal gaat dat er onder de voorpoten van de Sfinx een ruimte is die de sleutel bevat tot de wijsheid van onze verre voorouders. Deze ruimte wordt de Hall of Records (de Zaal der Archieven) genoemd. Hier zou de geschiedenis van Atlantis en van het prille begin van de mensheid liggen opgeslagen.’

Hij zucht: ‘Ik heb het idee dat de piramiden en de Sfinx zijn gebouwd als tijdcapsules. Pas wanneer wij er in onze evolutionaire ontwikkeling aan toe zijn om de tijdcode te breken, zullen zij hun geheimen prijsgeven. Tot die tijd blijven de ruimtes voor ons gesloten.’

Ik moet even naar het toilet. Niet alleen om te plassen, maar ook om mijn gedachten te ordenen. Het begint tot me door te dringen dat ik in een spannend avontuur ben beland waarin er deuren opengaan naar waarheden waarvan ik niet wist dat ze bestonden. Ik voel me net Kuifje die op zoek moet naar de verborgen Hall of Records en wil bijna om me heen kijken om Bobbie te roepen.